

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 1T/29/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718010419
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6718010419.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného 1/ Patrika Tonča a obžalovaného 2/ Pavla Kašaja, pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. júna 2023 v Banskej Bystrici odvolania obžalovaných a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/29/2018 zo dňa 21. júna 2021, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/29/2018 zo dňa 21. 06. 2021 vo výroku o treste u obžalovaného 1/ Patrika Tonča a obžalovaného 2/ Pavla Kašaja.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného 1/ Patrika Tonča, nar. 12. 04. 1983, trvale bytom Zvolen, Sokolská 1508/22,

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/10/2019 zo dňa 15. 02. 2019, ktorým mu bol podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovaného 2/ Pavla Kašaja, nar. 26. 11. 1978 vo Zvolene, trvale bytom Zvolen, Unionka 8799/62,

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 5 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku ostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného 2/ Pavla Kašaja zamietajú.

o d ō v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/29/2018 zo dňa 21. 06. 2021 bol obžalovaný 1/ Patrik Tončo uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, v bode 2/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a obžalovaný 2/ Pavel Kašaj bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1/

od približne 10.00 hod. dňa 27. 11. 2016 vo Zvolene v herni Magic Club Zvolen, Kozačeka 10, počas celého dňa do približne 08.00 hod. dňa 28. 11. 2016 vo viacerých prípadoch nútil tam pracujúcu krupierku Danušu Sklenaříkovú pod hrozbou, že sa postará o to, aby tam už nepracovala s tým, že ak mu bude robiť nervy a nevyhoví mu, tak ju prefacká, aby mu vydala po častiach finančnú hotovosť v rôznych výškach, z kasy herne Magic Club, čo Danuša Sklenaříková uposlúchla a takto z obavy vyhrážok mu po rôznych čiastkach vydala z kasy finančnú hotovosť v celkovej výške 544,- Eur, ktorú páchatel' nahádzal do automatov, ktoré boli v prevádzke herne a taktiež mu pod danou hrozbou umožnila v ten deň urobiť dlh konzumáciou na bare vo výške 266,- Eur, čím spôsobil Danuši Sklenaříkovej, nar. 26. 03. 1987, škodu v celkovej výške 850,- Eur,

2/

od približne 19.00 hod. do približne 22.30 hod. dňa 26. 01. 2017 vo Zvolene v Magic Club Zvolen, Kozačeka 10, spoločne nútili tam pracujúceho zamestnanca Denisa Abraháma, aby im vydal finančnú hotovosť a to takým spôsobom, že obaja obvinení prišli za ním ku baru, pričom mu obvinený Patrik Tončo povedal, aby dal obom po 100,- Eur za to, čo pre neho spravili, s čím Denis Abrahám nesúhlasil, čo ich nahnevalo, začali sa správať agresívne a obvinený Pavel Kašaj mu na to povedal, že ak im nedá peniaze, tak zamknú vchodové dvere herne a nedostane sa von, kým im tie peniaze nedá, na čo Denis Abrahám uposlúchol a z obavy, že naplnia svoje vyhrážky a môžu ho aj zbiť, vyplatil obvineným po sto Eur, pričom po chvíli obvinený Pavel Kašaj z herne odišiel a obvinený Patrik Tončo, ktorý v herni ostal a hral na automatoch ďalej, žiadal od Denisa Abraháma ďalšiu finančnú hotovosť a správal sa pri tom nervózne a agresívne, čo Denis Abrahám z obavy predchádzajúcich vyhrážok uposlúchol a dal mu ešte finančnú hotovosť v celkovej výške 150,- Eur, čím spôsobili Denisovi Abrahámovi, nar. 07. 09. 1994, škodu v celkovej výške 350,- Eur.

Za to bol obžalovanému 1/ Patrikovi Tončovi uložený podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/10/2019 zo dňa 15. 02. 2019, ktorým mu bol podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému 2/ Pavlovi Kašajovi bol uložený podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste vo vzťahu k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 48 mesiacov, uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. OT/81/2018 zo dňa 16. 07. 2018, ktorým bol podľa § 216 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 48 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 48 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú Danušu Sklenaříkovú s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie intervenujúca prokurátorka, a to proti výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému 2/ Pavlovi Kašajovi, ktoré odôvodnila v podstate tým, že nesúhlasí s uloženým trestom, nakoľko u obžalovaného prichádzalo do úvahy použitie tak asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, ako aj ukladanie trestu v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona, nakoľko sa jednalo o spáchanie opakovaného zločinu, pričom teda súd pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona, kedy sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby o 1/3, avšak s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS. 106/2011 dolná hranica zostáva zachovaná. Ďalej uviedla, že sa súd v odôvodnení rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal s ustanovením § 38 ods. 5 Trestného zákona, pokiaľ ide o ukladanie trestu za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, súd síce ukladal trest za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 7 Trestného zákona, čím odôvodnil, že súčasné použitie § 38 ods. 4 Trestného zákona, aj keď u obžalovaného súd zistil prevahu priťažujúcich okolností, dolná hranica zákonom ustanovenej najprísnejšej trestnej sadzby zo zbiehajúcej sa trestnej činnosti sa nezvyšovala, pretože takýto postup s poukazom na už zvýšenú hornú hranicu trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, by bol pre páchatel'a neprimerane prísny, avšak vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Zvolen sp. zn. 5T/159/2007 zo dňa 06. 11. 2009, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/374/09 zo dňa 25. 02. 2010, ktorým bol Pavel Kašaj odsúdený pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody, je toho názoru, že bolo potrebné vysporiadať sa aj s ustanovením § 38 ods. 5 Trestného zákona, resp. ukladať trest v zmysle uvedeného ustanovenia, nakoľko súd ukladal trest takmer na dolnej hranici trestnej sadzby, pričom v prípade páchatel'a, ktorý sa dopustil opakovaného zločinu má za to, že sa jedná iba o formálne použitie ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona, nijakým spôsobom nedošlo k sprísneniu potrestania páchatel'a opakovaného zločinu, ktoré v tomto prípade je plne odôvodnené, a práve týmto spôsobom sa vyhol ukladaníu prísnejšieho trestu prichádzajúcemu do úvahy vzhľadom na spáchanú trestnú činnosť. V tomto prípade sa naopak trest javí ako neprimerane nízky, bez aplikácie akéhokoľvek sprísnenia napriek tomu, že obžalovaný Pavel Kašaj bol doposiaľ 9 krát právoplatne odsúdený, a to aj za rovnakú trestnú činnosť, taktiež za spáchanie zločinu, kde mu bol trest ukladaný na dolnej hranici trestnej sadzby, čo však zjavne nemalo nielen výchovný, ale vôbec žiadny vplyv na správanie obžalovaného. Navyše, obsolétnosť ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona vyslovil Najvyšší súd SR vo svojom stanovisku č. 26/2020, kde konštatoval, že je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení (§ 41 ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona) mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne. Na základe uvedeného preto navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol.

Proti uvedenému rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie aj obžalovaný 1/ Patrik Tončo, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný, pretože orgány činné v trestnom konaní ako aj súd nevyhodnocovali vykonané dôkazy objektívne, akcentovali len dôkazy svedčiace v neprospech jeho osoby. Súd v danom prípade jednostranne vyhodnotil vykonané dôkazy, a to predovšetkým výpoveď poškodenej Sklenaříkovej, svedkov Kňazkovej a Gašparovej, ktoré považoval za nesporné, pričom dôkazy - výpovede svedkov Chlupovej, Bergera, Baláža, Bahledu, Prajdáka, Marka a Petra, ktorými boli preukázané ním tvrdené skutočnosti neakceptoval a neprihliadol na ne. Konanie okresného súdu vo vzťahu k hodnoteniu uvedených dôkazov preto považuje za jednostranné a neobjektívne. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku uviedol, že podrobne opísal, čo v uvedené dni robil, kde a s kým bol, s kým sa stretol, pričom ním uvádzané skutočnosti boli potvrdené viacerými svedkami

vypočutými na hlavnom pojednávaní, ako aj obžalovaným 2/ Pavlom Kašajom, ktorý bol v deň skutku počas dlhej doby v jeho prítomnosti. Poukázal na to, že žiadny z vypočutých svedkov nepotvrdil výpoveď poškodenej Sklenaříkovej, že mal na ňu kričať a rozbiť poháre. V ďalšej časti odvolania citoval niektoré časti výpovedí svedkov a uzavrel, že výpoveď poškodenej sa javí ako výrazne nedôveryhodná, vyvrátená inými dôkazmi. Tiež poukázal na to, že s poškodenou sa poznali už dlhšiu dobu, rozprávali sa spolu o rôznych, aj rodinných veciach, o finančnej situácii poškodenej, opakovane poškodenej pomohol jednak materiálne, ako aj finančne, spolu sa často stretávali a aj hrali na automatoch. Počas skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku ich poškodená všetkých obsluhovala, pričom si k nim aj prisadla, nikomu v herni sa na neho nesťažovala, a to ani vlastnému priateľovi, svedkovi Prajdákovi. Tento skutok teda vykonaným dokazovaním jednoznačne nebol preukázaný, určite nie bez dôvodných pochybností tak, ako to vyžaduje a predpokladá Trestný poriadok. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku poukázal najmä na výpoveď svedka Bergera, ktorý bol prítomný v herni daný deň, a ktorý nevidel ani nepočul žiadny konflikt, ani fyzický, ani slovný, medzi ním a poškodeným Abrahámom a obžalovaným 2/. Požičanie peňazí od poškodeného sa uskutočnilo bez akéhokoľvek násillia, agresivity, úplne bežným a normálnym spôsobom. Svedok Berger nepočul ani vetu opísanú v skutku 2/, že by mal povedať poškodenému, aby jemu a obžalovanému 2/ dal obom po 100,- Eur za to, čo pre neho spravili, a že ak im nedá peniaze, tak zamknú vchodové dvere herne a nedostane sa von, kým im peniaze nedá. Poukázal tiež na to, že podanie trestného oznámenia neinicioval poškodený, ale jeho matka, a to z dôvodu, že poškodený nie je ochotný za nikoho nič platiť. Na hlavnom pojednávaní boli oboznámené aj obrazové záznamy bez zvuku, z ktorých vyplýva, že medzi ním, poškodeným a obžalovaným 2/ nedošlo počas celej smeny k žiadnemu konfliktu. Zo záznamov DVD nevyplynuli žiadne výhražné, dôrazné a násillné gestá, poškodený chodil voľne po herni, komunikoval s nimi, hral na automatoch. Zo záberov je zrejmé, že v čase o 21:45 h poškodený zhasol svetlá a spoločne odišli von z herne, a to úplne pokojne a bez gestikulácií. Záverom uviedol, že je teda nesporné, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutky pod bodom 1/ a 2/ obžaloby sa nestali. Výsledky dokazovania pred súdom nevyznievajú jednoznačne. Nebol produkovaný či už priamy dôkaz, pretože sú tu neurčité výpovede oboch poškodených, ktoré boli vyvrátené inými svedeckými výpoveďami, pričom neexistuje ani súvislá reťaz nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodit' odôvodnený záver, že sa mal dopustiť skutkov popísaných v obžalobe. Dôkazné bremeno nesie obžaloba, ktoré v danom prípade podľa jeho názoru neuniesla. V prejednávanej trestnej veci sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, naopak, pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby stačí len pochybnosť o tom, či sa skutok stal a či ho spáchal práve obžalovaný v zmysle zásady in dubio pro reo. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne, aby po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby.

Proti uvedenému rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie aj obžalovaný 2/ Pavel Kašaj, ktoré neskôr aj sám písomne odôvodnil v podstate tým, že žiadna trestná činnosť sa nestala, to čo vypovedal poškodený Abrahám sa nezakladá na pravde. Celé vyšetrovanie bolo postavené na klamstvách, poškodený odmietol konfrontáciu v prípravnom konaní, pretože vedel, že by musel hovorit' pravdu, nedostavoval sa ani na predvolania súdu a všetko, čo uvádzal, sa nezakladá na pravde. Preto požiadal o zrušenie napadnutého rozsudku a dostatočné prešetrenie prípadu, pretože skutok sa nestal, pretože sa žiadneho vydierania nedopustil.

Odvolanie obžalovaný písomne odôvodnil aj prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že orgány činné v trestnom konaní a súd nevyhodnocovali vykonané dôkazy objektívne, ale brali do úvahy len dôkazy, ktoré sú v neprospech jeho osoby. Poukázal na to, že z výpovede svedka Bergera vyplýva, že bol dňa 26. 01. 2017 v herni a nevidel a nepočul žiadny konflikt, ani fyzický ani slovný, medzi poškodeným, ním a obžalovaným 1/. Požičanie peňazných prostriedkov od poškodeného prebehlo bez akýchkoľvek vyhrážok, násillia, agresivity, a teda úplne bežným, slušným spôsobom. Svedok ani nepočul, že by spoluobžalovaný Patrik Tončo povedal poškodenému, že nech im dá obom po 100,- Eur za to, čo pre neho spravili, a ani to, že ak im nedá peniaze, tak zamknú vchodové dvere herne a nedostane sa von, kým im peniaze nedá. Tento svedok bol počas celého skutku 2/ prítomný v herni a dokonca sa s poškodeným aj rozprával. Jeho výpoveď jasne preukazuje, že tento skutok sa nestal. Ďalej poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní boli oboznámené kamerové záznamy bez zvuku, z ktorých je zrejmé, že medzi poškodeným, ním a obžalovaným 1/ nedošlo počas celej smeny k žiadnemu

konfliktu, ani fyzickému, ani slovnému, poškodený sa správal úplne bežne a normálne. Zo záznamov nevyplývajú žiadne výhražné, násilné alebo iné gestá, je vidno, že poškodený sa po herňu pohybuje voľne a komunikuje s nimi. Zo záznamov je tiež evidentné, že v čase o 21:45 h poškodený zhasol svetlá, obžalovaný 1/ a svedok Berger odišli z herne, pričom on herňu opustil už skôr úplne pokojne, bez agresie. Tieto záznamy sú významným dôkazom vzhľadom k predmetnej situácii a dotvárajú obraz o priebehu situácie, a to už od nástupu poškodeného do smeny dňa 26. 01. 2017 až po jeho odchod. Záverom uviedol, že je nepochybné, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa skutok 2/ naozaj stal. Neurčitá výpoveď poškodeného s poukazom na obsah kamerových záznamov a svedeckých výpovedí nepotvrdila, že by sa skutok 2/ stal a neexistujú ani súvislé nepriame dôkazy, ktoré by vyvodili záver, že by sa mal dopustiť skutku uvedeného v obžalobe. V prejednávanej trestnej veci sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, naopak, pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby stačí len pochybnosť o tom, či sa skutok stal a či ho spáchal práve obžalovaný v zmysle zásady in dubio pro reo. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne, aby po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby.

Obžalovaný 2/ Pavel Kašaj neskôr doplnil dôvody odvolania prostredníctvom nového splnomocneného obhajcu o skutočnosti, že základom pre zistenie skutkového stavu mal byť komentár všetkých zúčastnených osôb v miestnosti ku prehrávanému videozáznamu s uvedením popisu situácie a uvedením presných výrokov a formulácií obžalovaných a ostatných prítomných k jednotlivým situáciám, ktoré video zachytilo. V prípade rozporov mali byť osoby konfrontované k tomuto popisu udalostí. Týmto spôsobom by bolo možné zistiť a určiť priebeh skutkového deja stíhaného zločinu najpresnejšie. Išlo by o vykonanie priameho dôkazu, ktorý nie je možné nahradiť výsluchmi osôb za stolom. Ak toto nebolo vykonané, potom nie je možné konštatovať, že obhajoba bola spoľahlivo vyvrátená, lebo mohla byť vyvrátená len nespoľahlivo a spochybniteľne. Opätovne poukázal na výpoveď svedka Bergera, ktorý bol počas celého skutku prítomný v herňu a nevidel ani nepočul žiadny konflikt. Ďalej uviedol, že obžalovaný skutočne požiadal o peniaze poškodeného a považoval to za normálne. Táto požiadavka nemala prvok donútenia, násillia ani vyhrážok. Ak by mal poškodený obavy, tak by bol požiadal o pomoc, alebo by naznačil nevhodné správanie, alebo stav tiesne či núdze, ale nič také sa neudialo. Obidvaja obžalovaní sú mocní chlapi a konfliktami ostrieľaní, a ak by sa vážne chceli zmocniť cudzej veci, ako sú peniaze poškodeného, tak by to obaja urobili aj bez divadla, ktoré je popísané v skutku 2/. Peniaze by si zobrali od poškodeného bez odporu poškodeného, ktorý by bol vo fyzickom odpore bez šance na úspech. Naopak, práve životné skúsenosti a jeho kriminálna minulosť nasvedčujú jeho opatrnosti a vystríhaniu sa konfliktom, pozná hrozby a nebezpečenstvo trestného stíhania, a je na pováženie, či by jeho finančná situácia bola taká zúfalá, že by sa takého zločinu dopustil pre 100,- Eur. Ďalej uviedol, že pripúšťa skutočnosť, že mohol konať tak, aby získal od poškodeného nejaké peniaze, a to požiadanim o pôžičku, ale nevylučuje ani to, že išlo o požiadavku zaplataenia za protislužbu, ktorá nebola vopred dohodnutá či objednaná, a to za to, že poškodeného ochránil pred fyzickým útokom a škodou na zdraví vzhľadom na to, čo sa predtým udialo a vykladal si to ako možnosť naznačiť poškodenému, že by bolo vhodné poskytnúť nejakú odmenu za túto pomoc. Vylučuje však, že by v jeho konaní bol použitý nejaký násilný alebo verbálny výhražný prvok, čo potvrdzuje aj videozáznam. Z neho je tiež zrejmé, že on herňu opustil už skôr, čo samo o sebe aj v prípade páchania označeného trestného činu predpokladá zánik trestnosti. Záverom uviedol, že aj keby sa skutok vyvíjal popisovaným spôsobom ako je uvedené v obžalobe, tak nedospel do žiadneho postihnuteľného štádia, a to najmä preto, že ak aj obžalovaní vzniesli požiadavku, tak na nej netrvali a upustili od nej, a skutok skončil svojvoľne rozplynutím a upustením od nejakého výsledku či následku, čo by znamenalo zánik trestnosti aj v prípade, ak by sa vôbec stal. Súd sa dôsledne nezaoberal všetkými štádiami a najmä vývoju po oznámení požiadaviek obžalovaných tzv. poškodenému, ktorý vlastne nie je žiadnym poškodeným. Ak by sa aj bol skutok stal, tak potom chýba jeho popis do samého konca a vyhodnotenie celého štádia, najmä záverečného, ktoré absentuje a nie je možné ho opomenúť. K spáchaniu skutku vôbec nedošlo a vôbec už nie spôsobom popísaným v obžalobe. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne, aby po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 06. 06. 2023 v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti oboch obžalovaných, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí im bolo doručené riadne a včas, pričom v zmysle oznámenia ošetrojúceho lekára obžalovaného 2/ Pavla Kašaja je zrejmé, že jeho aktuálny zdravotný stav mu umožňuje účasť na verejnom zasadnutí.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov podaného odvolania, trest uložený obžalovanému Kašajovi považuje za neprimerane mierny a preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste vo vzťahu k tomuto obžalovanému a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom ostatné výroky napadnutého rozsudku navrhol ponechať nezmenené.

Obhajkyňa obžalovaného 1/ Patrika Tonča v rámci verejného zasadnutia uviedla, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania, pričom na doplnenie uviedla, že trest, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom v roku 2019 už vykonal, skutok je z roku 2016, pričom vznesené obvinenie mu bolo v roku 2017, teda poukázala na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Preto navrhla, aby krajský súd zohľadnil dĺžku trestného konania a vyhovel odvolaniu, a ak dospeje k rovnakému záveru, ako okresný súd, aby v zmysle § 42 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu.

Obhajca obžalovaného 2/ Pavla Kašaja na verejnom zasadnutí rovnako poukázal na písomné odôvodnenie odvolania a uviedol, že z celého spisu nevyplýva ani násilie, ani hrozba inej ťažkej ujmy vo forme donútenia. Bola tam požiadavka na 100,- Eur, avšak nie pod hrozbou nejakej ujmy alebo donútenia tak, ako to mal na mysli zákonodarca pri formulovaní skutkovej podstaty tohto trestného činu. V celom konaní táto skutočnosť chýbala, teda tu absentuje trestnoprávny prvok a preto navrhol, aby krajský súd buď zrušil napadnutý rozsudok za účelom doplnenia dokazovania, alebo aby oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Jeho posledné odsúdenie za zločin vydierania je za skutok spred 15 rokov, kedy súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pričom od prejednávaneho skutku uplynulo tiež viac ako 6 rokov, preto požiadal, aby súd zohľadnil aj túto skutočnosť.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaných boli podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora je dôvodné, a odvolanie obžalovaného 1/ je dôvodné z časti, avšak z iných dôvodoch, ako uvádzal obžalovaný, pričom odvolanie obžalovaného 2/ nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd veľmi podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k výroku o vine, treste, aj náhrade škody. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 17 - 23), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky oboch obžalovaných krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaných zo spáchania zločinu vydierania

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný 1/ Patrik Tončo dňa 27. 11. 2016 a dňa 26. 01. 2017, a obžalovaný 2/ Pavel Kašaj dňa 26. 01. 2017 nútili poškodených Danušu Sklenaříkovú a Denisa Abraháma, aby im vydali finančné prostriedky, a to spôsobom, ktorý je popísaný v skutkových vetách napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní krajský súd považuje za potrebné len zhrnúť, že ohľadne skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku tu existovali rozpory vo výpovediach obžalovaného 1/ Patrika Tonča, ktoré odôvodnil tým, že v čase skutku bol pod vplyvom alkoholu a od jeho spáchania už uplynul nejaký čas. Z vykonaného dokazovania je úplne evidentné, že pri oboch skutkoch boli obaja obžalovaní značne pod vplyvom alkoholu, je preto iluzórne domnievať sa, že by si pamätali na presný priebeh skutku, resp. na to, čo ktorý obžalovaný vo vzťahu ku poškodeným hovorili a akým spôsobom svoje požiadavky na vydanie finančnej hotovosti predniesli, keďže aj ich postulačná spôsobilosť bola vzhľadom na požitý alkohol ovplyvnená. Svedkyňa Kňazková jednoznačne uviedla, že poškodenej Sklenaříkovej nedala súhlas na požičanie peňazí obžalovanému 1/, práve naopak, takýto postup poškodenej výslovne zakázala. Aj svedkyňa Gašparová potvrdila výpoveď poškodenej, že sa jej obžalovaný 1/ vyhrážal, bol voči nej verbálne agresívny, z čoho pramenila jej obava z obžalovaného a preto mu finančné prostriedky, ako aj tovar vydala, pričom manko na hotovosti aj toware bolo zistené hneď na druhý deň po skutku na základe vykonanej inventarizácie. Okresný súd zároveň logickým spôsobom v napadnutom rozsudku odôvodnil, prečo nebolo možné uveriť obhajobe obžalovaného 1/ v tom, že dlh za neho na druhý deň uhradila jeho vtedajšia priateľka, svedkyňa Dáša Chlupová. Ani krajský súd nezistil žiadne pochybenia pri vyhodnotení vykonaných dôkazov vo vzťahu k tejto obhajobe, preto je možné konštatovať, že ohľadne viny obžalovaného 1/ vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku neexistujú žiadne rozumné pochybnosti.

Taktiež vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku krajský súd uzatvára, že výpoveď poškodeného korešponduje s obsahom kamerových záznamov, ktoré boli v súlade s § 270 ods. 2 Trestného poriadku oboznámené na hlavnom pojednávaní. Z nich je zrejмый aj fyzický útok obžalovaných na svedka Bergera, ku ktorému došlo ešte pred spáchaním skutku 2/. Práve tohto svedka považujú obaja obžalovaní za kľúčového, podľa ktorého ku žiadnemu konfliktu v rozhodný deň medzi obžalovanými a poškodeným nedošlo. Rovnako tak aj krajský súd musí konštatovať, že výpoveď tohto svedka považuje za nedôveryhodnú, keďže jednak zamĺčal, že bol obžalovanými napadnutý, a jednak bol taktiež, rovnako ako obaja obžalovaní, pod vplyvom alkoholu, takže je tiež málo pravdepodobné, že by sa vedel relevantne vyjadriť k priebehu celého konania obžalovaných vo vzťahu k poškodenému. Aj s poukazom na túto skutočnosť nie je možný procesný postup, ktorý opisoval obžalovaný 2/ vo svojom odvolaní, teda že by sa všetky zúčastnené osoby mali vyjadriť ku kamerovému záznamu, teda čo kto v ktorý konkrétny moment hovoril, a prípadne následne vykonať ich konfrontáciu. Pamäťové stopy zúčastnených osôb boli vplyvom alkoholu zjavne ovplyvnené, čo je jednoznačne evidentné z kamerových záznamov, teda ani takto doplnené dokazovanie by neprispelo k náležitému zisteniu skutkového stavu. Navyiac, takýto dôkaz ani obžalovaní v prvostupňovom konaní nenavrhovali vykonať. Mali však možnosť v zmysle § 271 ods. 1 Trestného poriadku vyjadriť sa aj k tomuto dôkazu. Taktiež aj v prípade tohto skutku bolo na druhý deň vykonanou inventúrou zistené manko vo finančnej hotovosti, ako aj toware. A napokon, aj svedkyňa Gašparová vypovedala, že na druhý deň jej poškodený rozprával o skutku a pôsobil na ňu vystrašeným dojmom.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine oboch obžalovaných zo spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol oslobodiť obžalovaných spod obžaloby, keďže je zrejмый, že svojím konaním naplnili všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento

prejednávany prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný 1/ Patrik Tončo a obžalovaný 2/ Pavel Kašaj žalované skutky spáchali tak, ako boli ustálené v skutkových vetách napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaných by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaných žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaných k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaných, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina oboch obžalovaných bola preukázaná.

Vo vzťahu k uloženému trestu a odvolacím námitkám okresného prokurátora ohľadne obžalovaného 2/ Pavla Kašaja krajský súd konštatuje, že okresný súd pochybil, keď pri ukladaní trestu neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, teda zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu v prípade opätovne spáchané zločinu, a to s poukazom na § 38 ods. 7 Trestného zákona, výsledkom čoho bolo uloženie nezákonného trestu, mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR publikované pod č. 26 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2020, podľa ktorého po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky je ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona obsoletné, keďže už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (naďalej len) hornú hranicu trestnej sadzby, s § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, a je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatela neprimerane prísne. V zmysle uvedeného preto mal okresný súd pri ukladaní trestu tento ukladať aj podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, a teda mal obžalovanému ukladať trest odňatia slobody vo výmere 4 roky až 6 rokov. Krajský súd preto napravil toto pochybenie a uložil obžalovanému 2/ Pavlovi Kašajovi trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, teda na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Krajský súd pri výmere trestu prihliadol na doterajší život obžalovaného, ktorý bol doposiaľ 10 krát súdne trestaný, a teda prihliadol aj na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Krajský súd nezistil žiadne okolnosti prípadu alebo pomery páchatela, ktoré by odôvodňovali prípadné mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Trestného zákona, pričom aj samotná dĺžka trestného konania bola zohľadnená v tom, že bol obžalovanému napriek jeho doterajšiemu životu ukladaný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Takto uložený trest je potom podľa krajského súdu postačujúci, spĺňa atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti, ako aj prevýchovu obžalovaného, a zároveň postihuje len obžalovaného a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný 2/ už ku dňu rozhodnutia krajského súdu vykonal trest zákazu činnosti, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. OT/81/2018 zo dňa 16. 07. 2018, krajský súd už neukladal trest ako súhrnný podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ale ako trest samostatný.

Keďže obžalovaný 2/ bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním prejednávaneho trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd pri ukladaní trestu v prípade obžalovaného 1/ Patrika Tonča tiež aplikoval § 38 ods. 7 Trestného zákona, preto rovnako s poukazom na vyššie citované rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR krajský súd reparaoval rozhodnutie okresného súdu, a uložil obžalovanému 1/ trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, a to s prihliadnutím na dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona. V zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona potom trestná sadzba trestu odňatia slobody predstavuje 3 roky 4 mesiace až 8 rokov. Aj v prípade tohto obžalovaného krajský súd pri výmere trestu prihliadol na jeho doterajší život, keďže bol doposiaľ 12 krát súdne trestaný, pričom nezistil žiadne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, ktoré by odôvodňovali prípadné mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Trestného zákona, a teda aj samotná dĺžka trestného konania bola zohľadnená v tom, že bol obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Obžalovaný 1/ už síce vykonal trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/10/2019 zo dňa 15. 02. 2019 (podľa záznamov v spise trest nastúpil dňa 20. 10. 2020), toto odsúdenie však nemá zahladené, preto v zmysle § 42 ods. 3 Trestného zákona bolo možné ukladať obžalovanému 1/ trest súhrnný, za súčasného zrušenia výroku o treste z vyššie uvedeného rozsudku. Takto uložený trest je potom podľa krajského súdu postačujúci, spĺňa atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti, ako aj prevýchovu obžalovaného, a zároveň postihuje len obžalovaného a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Aj obžalovaný 1/ bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním prejednávaného trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste vo vzťahu k oboj obžalovaným sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a zároveň odvolanie obžalovaného 2/ Pavla Kašaja ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.